

A když jsme začali cvičit v linkovaném sešitě, bylo to ještě horší. Nedokázal jsem svým výtvorům poručit, aby zůstaly na lince. Tak to pokračovalo i s prvními písmenky – moc jsem je chudáčky litoval – a sebe ještě víc. Když babička Emilka prohlížela Lenčiny a moje sešity (je totiž hrozně zvědavá), nedopadalo srovnání pro mě dobře. Lenka psala docela pěkně, jen občas se některé písmenko nepovedlo. U mě to bylo naopak, skoro všechna písmenka se různě klátila, poskakovala nad a pod linku. Pokud se některé trošku povedlo, paní učitelka je podtrhla a přidala k němu hvězdičku.

Nebyla jsem ráda, že moje psaní dává babička Martinovi za vzor. On se přece snažil! Nebylo pro něj vůbec lehké být poslední ze třídy, komu paní učitelka ještě nedovolila psát perem. Ale nakonec se taky dočkal a dělal si legraci, že může v pouzdru tlustou gumu vyměnit za štíhlý zmizík. Myslím si, stejně jako Martin, že psaní psacím písmem je v první třídě to nejtěžší. Samé kličky a smyčky a vybírání zatáček. Dělali jsme s Martinem konkurz na nejoblíbenější písmenko – kandidátů bylo víc. Z malých písmen třeba **b** nebo **k**. Ale zvítězilo malé **f** – ani jeden z nás si není jistý, kam má dole zatočit. Schválně se to zkuste!

„Nikdy nevím, co Písmenkožrout zase vyvede!“

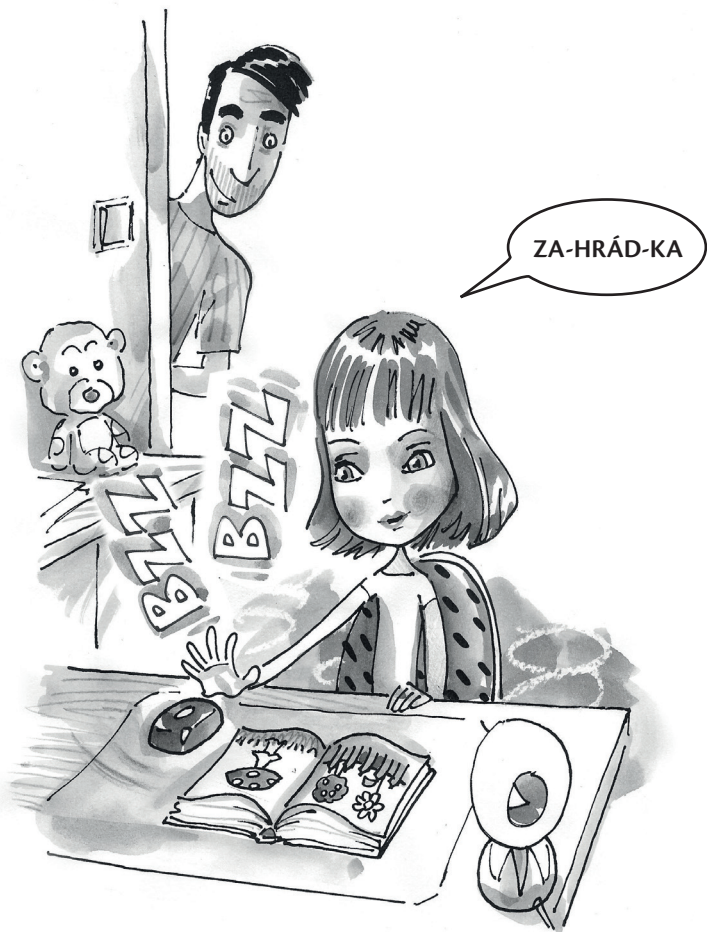
„Krasopsaní“ v písance jsem fakt nenáviděl. Ale když jsme začali dávat písmenka dohromady a psát slova, bavilo mě to víc. Potíž byla sice s napojováním – místo obloučků mi často vyšla při změně směru špička. Ale aspoň vzniklo slovo, které mělo nějaký význam. Zajímavé bylo, že se mi líp dařilo psát slova podle diktátu než je opisovat (z psacího písma do psacího) nebo přepisovat (z tiskacího do psacího).

Pro mě ale bylo psaní slov podle diktátu pohroma, to byste nevěřili! Písmena jsem přece uměla psát moc dobře, taky opis a přepis se mi docela dařil (když jsem nemusela spěchat). Ale při diktování se mi slovo v hlavě nějak zašmodrchalo a ruka mi napsala zkomolenou potvůrku. Krátká slova – jako **pes, rok, máma** – jsem ještě zvládla. Ale místo **kočka** jsem napsala **kčk** (nějak se mi číča zmenšila), místo **krok** třeba **krk** a z **lavice** mi vznikla **lvice**. Většinou mi zmizelo a, e, i, o nebo u (říká se jim samohlásky, patří k nim ještě tvrdé y). A co teprve, když jsme se dostali k těžším slovům, která měla za sebou několik souhlásek (to jsou ta ostatní písmenka) – skoro vždycky mi při psaní některá vypadla.

Říkal jsem Lence, že má v hlavě mlsného Písmenkožrouta, který si nejraději pochutnává na samohláskách, ale nepohrdne ani pikantní souhláskou – mňam!

„S bzučákem dlouhé slabiky odhalím!“

Vy už víte, že psaní je pro mě dřina – vykroužit písmenkům jejich tvary tak, aby byly k poznání. Tak se jistě nebudete divit, že mi často nezbyvají síly a čas na dopisování těch ozdůbek nahoře – teček, čárek, kroužků a háčků. Když si ale napsané v klidu přečtu, většinu chyb najdu a opravím. Ve škole někdy ten čas a klid není, nebo se mi nechce po sobě psaní luštit – pak dostanu většinou špatnou známku.

Ty se máš, Martine, dokážeš si chybějící čárky dopsat. Ale já si napsaná slova čtu, a žádnou chybu nenajdu. Někdy mám pocit, že je ve slově některá slabika dlouhá, ale nepoznám, která to je. Pak mám v diktátě čárky buď vynechané, nebo umístěné nad nesprávnou samohláskou. Pomáhá mi, když mi někdo slova diktuje a délky přehání – třeba ta-tííí-nek to u-mííí dobře. Zkousím si slova před psaním taky vytleskat nebo vydupat, abych ty délky líp slyšela.

Ale největší legrace byla, když jsme na zvýraznění délek použili domovní zvonek – bylo to perfektně slyšet, ale babička Emilka na to bohužel „neměla nervy“. Takže Lence nakonec můj táta „elektrokutil“ vyrobil perfektní přístroj z krabičky na mýdlo, ploché baterie, bzučáku, drátků a tlačítka. Mohla ho mít při psaní na stole a těžká slova si říkat a zároveň „vzbzučet“.

Ve druhé třídě už jsme uměli k hláskám všechna písmenka, poznali jsme samohlásky a souhlásky. Ale ukázalo se, že to pro správné psaní nestačí, musíme se naučit spoustu pravidel. Třeba kdy psát měkké **i** a kdy tvrdé **y**. Kvůli tomu se souhlásky rozdělují do tří skupin na měkké – po těch píšeme měkké **i**, tvrdé – po nich patří tvrdé **y**. A nejhůřší jsou obojetné, na ty si prý posvítíme později, řekla paní učitelka. Ale naučili jsme se je vyjmenovat rychle – **BE FE LE ME PES SE VE ZE** si zapamatuje každý.

Horší pro mě bylo nepoplést řady tvrdých a měkkých souhlásek – museli jsme na to s dědečkem Lubošem vymyslet taky říkanky:

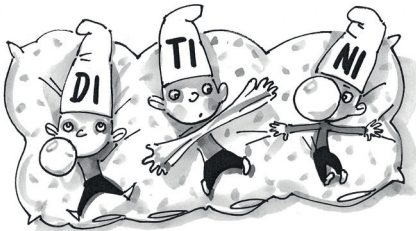
HY, CHY, KY, RY, DY, TY, NY – potřebují tvrdé Y,

ŽI, ŠI, ČI, ŘI, CI, JI – s měkkým I si žijí,

DI, TI, NI k nim patří – žvýkačkoví bratři!

Docela dobré říkanky, ale proč jsou DI, TI, NI zrovna žvýkačkoví bratři, to nechápu!

„O ochutnávání slabik se mi dokonce zdálo!“